

ԳԱՂՏՆԻՔ ՄԻ՛ ՈՒՆԵՑԵՔ

«Ծածուկ ոչինչ չկա, որ չհայտնվի, ոչ էլ գաղտնի բան, որ չիմացուի և ի հայտ չգա» (Ղուկ. 8:17-18):

Հիսուս Իր առաքելության երեք տարիների ընթացքում, հաճախ էր խոսում մարդկանց հետ, որպեսզի բացի նրանց սրտերն ու հոգիները և ցանի Աստծու խոսքը: Այս խոսքերը մեզ առիթ են տալիս մտածելու, թե Նա ի՞նչ էր ուզում հասկացնել մեզ: Իր կյանքը նկատի ունենալով մենք տեսնում ենք, որ Նա ոչ մի գաղտնի բան չունեւր ո՛չ Իր աշակերտներից եւ ո՛չ էլ ժողովրդից: Սրա- նով Նա ուզում էր հասկացնել, որ մարդկային կյանքում ինչ էլ ծածուկ լինի, գաղտնի չի մնալու, այլ ուշ թե շուտ ամէն ինչ ջրի երես է դուրս գալու:

Որով, այս կյանքում, մարդկանցից երեք բաներ կարող ենք պահել.

ա. Երբեմն մենք նույնիսկ մեզանից, մեր անձից որոշ բաներ կարող ենք պահել. օրինակ, շատ անգամ է պատահում, որ մենք մեր որոշ սխալ- ներին ու սովորություններին աչք ենք փակում, փոխանակ դրանք ուղղելու ու վերացնելու: Չարմանալին այն է, որ մենք իմանալով հանդերձ թե հետագայում դրանց հետևանքները տխուր ու ծանր են լինելու, ձեռքներս թափ տալով ասում ենք. «Ի՞նչ ուզում է թող լինի, հոգներս էլ չէ»:

բ. Երբեմն մարդկանցից որոշ բաներ ենք պահում. ստուգված է, որ գաղտնիք ունեցողը անպայման տխուր կլինի, իսկ չունեցողը՝ միշտ էլ ուրախ է: Պատմվում է, թե մի ճարտարապետ Պղատոն փիլիսո- փային առաջարկում է տուն կառուցել, որի սենյակները գաղտնի մնան մարդկանցից, սակայն իմաստունը նրան ասում է. «Ուզածդ գումարի կրկնապատիկը քեզ կտամ, եթե կառուցելիք տանդ սենյակները բոլորը կարողանան տեսնել»:

գ. Երբեմն բաներ ենք պահում Աստուծուց. պետք է գիտակցենք, որ Նրա ներկայությունը միշտ մեր մեջն է ու Նրա աչքը մշտապես մեր վրա է:

Այս երեք կետերը նկատի ունենալով, պիտի աշխատենք, որ գաղտնիքներ չունենանք, ընդհակառակը՝ լույսի մեջ աշխատենք, որպեսզի կարողանանք մեր կյանքը երջանիկ դարձնել: Լույսն ու կյանքը անբաժանելիորեն քայլում են կողք-կողքի: Հիսուս լույս էր:

Ըստ Պողոս Առաքյալի ամեն ինչ կատարվում է Աստծու կամքի համաձայն:

Նրա կամքը գաղտնի էր մնացել մինչև Հիսուսի գալուստը: Ընդհանուր մտայնություն կար, թե միայն հրեաներն էին Աստծու ընտրյալ ժողովուրդը, սակայն Փրկչի գալուստով ու նրա լույս վարդապետությամբ պարզ դարձավ, որ ուրիշ ժողովուրդներ ևս պիտի արժանանային Աստծու սիրույն ու ժառանգեին երկնքի արքա- յությունը, եթե գործնական կյանքի վերածեին Քրիստոսի ուսուցում- ները ու այդ ճշմարտություններով ապրեին:

Արդար ու մաքուր կյանքով ապրող քրիստոնյա մարդը միշտ պատրաստ է ու ծածուկ ոչ մի բան չունի և վախենալու էլ ոչինչ չունի: Հիսուս ասում է՝ «Ոչ ոք ճրագ վառելով ծածուկ տեղ չի դնի, այլ կոնի աշտանակի վրա, որպեսզի մտնողը լույս տեսնի: Մարմնի ճրագը աչքն է, երբ աչքը առողջ է, ամբողջ մարմինը լուսավոր կլինի, իսկ երբ աչքը պղտոր է, մարմինն էլ խավար կլինի: Արդ, զգուշ եղիր, գուցե այն լույսը, որ քո մեջ է, խավար լինի» (Ղուկաս 8:16):

Եւ շարունակելով ասում է. «Ով որ ունի, նրան կտրվի, իսկ ով որ չունի, և այն, ինչ որ նա կարծում է, թե ունի, կվերցվի նրանից» (Ղուկ. 8:17-18): Այս ասելով, Նա ի՞նչը նկատի ուներ և ինչի՞ մասին էր խոսում. հարստությամբ, դրամի՞, կալվածներ ունենալով, թե փառք և անուն վաստակելու մասին: Անշուշտ՝ ոչ մեկի: «Իմ թագավորությունը այս աշխարհից չէ...» (Հովհ. 18:36) ասում էր Նա: Ոչ ոք չի կարող Աստծու հետ լինել և Նրան ամբողջությամբ հասկանալ, եթե ինքն իրեն չի ճանաչում ու չի հասկանում: «Ով որ ունի» խոսքը չի նշանակում նյութական բարիքներ, այլ՝ գիտակցություն ունենալ և կարողանալ իր անձը ճանաչել: Ով որ գիտի կյանքը իրապես ապրելու գիտակցությունը, նրան է, որ պիտի տրվի, իսկ ով չի իմանում ու կարծում է, թե ունի, նրանից պիտի վերցվի եղածն էլ: Ուրեմն՝ «Ի՞նչ պիտի ունենանք»: Գիտակցություն ունենալ, ըստ Պողոս Առաքյալի, նշանակում է կյանքը ապրել երեք հիմնական հատկանիշներով՝ բարությանը, արդարությանը և ճշմարտությանը:

Բարի լինելու համար մարդու միտքը, սիրտը, հոգին և զգացումները պետք է մաքուր լինեն: Եթե մարդը ներքնապես չար է և արտաքնապես փորձում է բարի երևալ, դա պարզապես կեղծավորություն է: Չինական ժողովրդական մի ասացվածքի համաձայն, աշխարհում երկու տեսակ բարի մարդիկ գոյություն ունեն: Մեկը մեռած մարդն է, որը չարիք չի կարող գործել, քանի որ անշունչ դիակ է դարձել, իսկ մյուսը՝ չճնվածը, որը չի կարող չարիք գործել, քանի որ ծնված չէ:

Բարի հոգին իր ներշնչումը ստանում է Աստծուց, իսկ չարը՝ ստանանալից:

«Իմաստասերների միջև բուն վեճի առարկա է դառնում այս հարցը, թե ո՞ր գիտությունն է ճշմարտապես հատկանշում մարդու արժանիքը:

Ոմանք ասում են, թե գեղարվեստն է, ուրիշներ՝ ռազմագիտությունը, իսկ ոմանք էլ՝ քաղաքական փորձառությունը:

Ներկաները իրենց մտածումները հայտնելուց հետո, ուզում են իմանալ Հույն Անտիսթենես փիլիսոփայի կարծիքը, որը մի անկյունում նստած լուռ հետևում էր այս վիճարկ- նության:

- Ինձ համար, - ասում է փիլիսոփան, լուսագույն և բարձրագույն ուսումը և արժեքավոր մարդը նա է, որ կարողանա սովորել մոռանալ գոնե մի չարիք:

Հիսուս հորդորում է մեկ ու խրատում. «Ծառը բարի արեք, և նրա պտուղն էլ բարի կլինի, կամ ծառը չար արեք, և նրա պտուղն էլ չար կլինի. քանի որ իր պտղից է ծառը» (Մատթ. 12:33-37):

Աշխարհում ամենամեծ պայքարը չարի կողմից մղվում է բարության դեմ, բայց վերջ ի վերջո վերջնական ու ամբողջական

